

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2509208884
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2509208884.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holič a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: Mgr. Q. Q., nar. X.X.XXXX, bytom M., N. XXXX/XX, zastúpeného splnomocnenom: Advokátska kancelária - JUDr. Tomáš Havlík, s.r.o., IČO: 50 566 784, so sídlom Bratislava, Longobardská 16, proti žalovanému: R. P., nar. XX.X.XXXX, bytom Q., Q. Q. XXXX/XX, zastúpeného AK: JUDr. Tatiana Chrenková, so sídlom Piešťany, A. Trajana 12, o zaplatenie 167.580,20 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany č. k. 8C/241/2009-231 zo dňa 27. februára 2020 - II. výrok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý II. výrok uznesenia súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením I. výrokom konanie zastavil, II. výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil s použitím ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Vecne v napadnutej časti argumentoval tým, že žalobca zobral späť žalobu bez uvedenia dôvodu a okresný súd nezistil zavinenie žalovaného na zastavení konania. Žalobca podal žalobu, ktorú následne zobral späť, teda procesne zaviniť zastavenie konania, preto priznal žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Proti uzneseniu podal odvolanie žalobca výlučne v časti o náhrade trov konania (II. výrok), ktorým navrhol, aby odvolací súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Argumentoval tým, že k späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu došlo výlučne z dôvodu konkurzu, ktorý bol na majetok žalovaného vyhlásený z dôvodov na strane žalovaného, v nadväznosti na výzvu okresného súdu zo dňa 21.11.2019. Žalovaný vyhlásenie konkurzu žalobcovi ani len neoznámil, z toho dôvodu si žalobca svoju pohľadávku voči žalovanému v konkurze v zákonnej lehote neprihlásil, keďže sa o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného nedozvedel, čím žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania, preto mal okresný súd priznať náhradu trov konania žalobcovi a nie žalovanému. Poukázal na § 257 Civilného sporového poriadku s tým, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a to skutočnosť, že k späťvzatiu žaloby došlo výlučne z dôvodu konkurzného konania voči žalovanému, pričom toto konkurzné konanie zaviniť žalovaný. Preto aj v prípade, ak by súd nedospel k záveru, že zastavenie konania zaviniť procesne žalovaný, nemal žalovanému priznať náhradu trov konania v nadväznosti na § 257 Civilného sporového poriadku.

4. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

5. Uznesenie súdu prvej inštancie je v I. výroku, ktorým bolo konanie zastavené, právoplatné, keďže strany voči tomuto výroku odvolanie nepodali.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“) po zistení, že odvolanie voči II. výroku napadnutého uznesenia bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) - teda v časti náhrady trov konania a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého II. výroku postupom podľa § 387 CSP.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania (II. výrok).

8. Z obsahu prvoinštančného spisu odvolací súd zistil, že dňa 25.8.2009 podal žalobca na okresný súd žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáha zaplatenia sumy 167.580,20 Eur s príslušenstvom. Dňa 13.10.2009 vydal okresný súd platobný rozkaz č. k. 4Ro/223/2009-21, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Dňa 3.11.2009 podal žalovaný odpor, ktorým navrhol žalobu zamietnuť. Podaním zo dňa 6.4.2010 navrhol žalobca odpor žalovaného odmietnuť. Pojednávanie zo dňa 6.10.2011 bolo odročené na neurčito za účelom vyčkania skončenia konkurzného konania voči žalovanému. Uznesením č. k. 8C/241/2009-110 zo dňa 6.10.2011 okresný súd rozhodol, že konanie sa prerušuje dňom 5.5.2011 s odôvodnením, že uznesením č. k. 15K/1/2011 zo dňa 28.4.2011, ktoré bolo v obchodnom vestníku č. 86/2011 zverejnené dňa 5.5.2011, bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného, za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Václav Sosna a veritelia boli vyzvaní, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Správca konkurznej podstaty dňa 16.9.2011 oznámil okresnému súdu, že nenavrhuje pokračovať v konaní podľa § 47 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko by to bolo neúčelné. Uznesením č. k. 15K/1/2011-442 zo dňa 4.4.2019 okresný súd zrušil konkurz na majetok úpadcu po splnení konečného rozvrhu výťažku (právoplatné dňa 30.4.2019). Výzvou zo dňa 21.11.2019 okresný súd vyzval žalobcu (prostredníctvom jeho právneho zástupcu), aby v lehote 10 dní oznámil, či pohľadávka, ktorá je predmetom konania, bola prihlásená do konkurzu, či na podanej žalobe trvá vzhľadom na výsledok konkurzného konania, uviedol iné skutočnosti majúce vplyv na vedenie konania. Podaním zo dňa 12.12.2019 okresný súd na žiadosť žalobcu mu predĺžil lehotu na vyjadrenie k predmetnej výzve zo dňa 21.11.2019 do 31.12.2019. Podaním zo dňa 13.1.2019 okresný súd na žiadosť žalobcu mu predĺžil lehotu na vyjadrenie k predmetnej výzve zo dňa 21.11.2019 do 22.1.2020. Podaním zo dňa 26.2.2020 zobral žalobca žalobu späť v celom rozsahu a žiadal konanie zastaviť.

9. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

10. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci. Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. CSP, o ktorej rozhodne sudca súdu prvej inštancie. Rozhodnutiu sudcu o sťažnosti je konečné, bez možnosti ďalších opravných prostriedkov.

13. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP so zavinením na zastavení konania pracuje výlučne z procesného hľadiska a zásadne zavinenie pričíta iniciátorovi konania. Tým je v tzv. základnom konaní na súde prvej inštancie žalobca v sporovom konaní. Zavinenie na zastavení konania pre späťvzatie žaloby síce nemusí byť vždy pričítané žalobcovi, podmienkou takéhoto postupu je však 1. možnosť aspoň predbežného záveru o dôvodnosti žaloby a 2. správanie osoby či viacerých osôb, voči ktorej alebo ktorým požiadavka uplatnená žalobou smeruje, donucujúce žalobcu k späťvzatiu žaloby (teda také správanie, ktoré je na jednej strane výlučným správaním žalovaného bez možnosti žalobcu ho ovplyvniť a na druhej strane je so späťvzatím inak dôvodnej žaloby aj v priamej príčinnej súvislosti).

14. V tejto súvislosti je dôvodné prihliadnúť aj na ustálenú rozhodovaciu prax. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, preto otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavke žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.10.2010, sp. zn. 3 Sžo/225/2010).

15. Ak nie je preukázané, že späťvzatie bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť za zastavenie konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 14.9.2011, sp. zn. 7MCdo/4/2010).

16. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené východiská, posudzujúc správnosť napadnutého II. výroku o trovách konania, s poukazom na § 256 ods. 1 CSP konštatuje, že okresný súd správne uzavrel, že žalobca zaviniel zastavenie konania, keď zobral žalobu späť bez (výslovného) uvedenia dôvodu. Pričom ani tvrdenie žalobcu až v odvolaní, že k späťvzatiu žaloby došlo výlučne z dôvodu konkurzu, ktorý bol na majetok žalovaného vyhlásený z dôvodov na strane žalovaného, neobstojí, keďže k späťvzatiu žaloby došlo až po tom, ako bol uznesením č. k. 15K/1/2011-442 zo dňa 4.4.2019 konkurz na majetok úpadcu po splnení konečného rozvrhu výťažku zrušený (právoplatné dňa 30.4.2019), pričom dňom 14.5.2019, t. j. dňom zverejnenia oznámenia o zrušení konkurzu v Obchodnom vestníku č. 91/2019 odpadol dôvod, pre ktorý bolo konanie vedené na okresnom súde prerušené. Vychádzajúc z uvedeného okresnému súdu už nebránilo nič v tom, aby po zrušení konkurzu pokračoval v sporovom konaní a konal o žalobe žalobcu (až do momentu, kedy žalobca ako „pán sporu“ zobral žalobu v celom rozsahu späť).

17. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobcu, že žalovaný zaviniel späťvzatie tým, že žalobcovi neoznámil vyhlásenie konkurzu, v dôsledku čoho si žalobca svoju pohľadávku voči žalovanému v konkurze v zákonnej lehote neprihlásil, keďže sa o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného nedozvedel. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovanému žiadna takáto povinnosť zo zákona nevyplýva, pričom žalobca tak ako ostatní veritelia žalovaného sa o vyhlásení konkurzu na žalovaného mal možnosť dozvedieť z uznesenia č. k. 15K/1/2011 zo dňa 28.4.2011 (ktorým boli aj veritelia vyzvaní, aby si prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu), ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 86B/2001 zo dňa 5.5.2011 pod č. K005196. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí aj v súvislosti s prihlásením pohľadávky v konkurznom konaní. Ak žalobca pri zriaďovaní svojich záležitostí nekonal s primeranou opatrnosťou, nevyužil možnosť v určenej lehote, o ktorej sa mal možnosť dozvedieť z Obchodného vestníka, dobrovoľne sa vystavil riziku, že pohľadávku nebolo možné uspokojiť v konkurznom konaní.

18. Napriek tomu, že odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou, že žalovaný zaviniel späťvzatie žaloby s poukazom na uvedené už v odsekoch 16 a 17 ako aj teoretickým záverom v odseku 13, považuje na potrebné reagovať aspoň stručne aj na námietku žalobcu, ktorou poukázal na § 257 CSP s tým,

že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a to, že k späťvzatiu žaloby došlo výlučne z dôvodu konkurzného konania voči žalovanému, pričom toto konkurzné konanie zavinil žalovaný.

19. Odvolací súd má za to že ustanovenie § 257 CSP nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých strán, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (tu už s možnosťou zhodnotiť konkrétne správanie sa strán pred podaním žaloby na súd, v priebehu konania). Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči strane, a aby neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je zároveň fixované moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

20. Ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a od zásady zodpovednosti za zavinenie. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospieje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99 z 1.9.2000).

21. Ustanovenie § 257 ods. 1 CSP je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania.

22. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patrilo. To neplatí, ak strana nemohla tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Cit. ust. § 257 CSP rovnako predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu nahradiť trovy konania úspešnej strane. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Predmetné zákonné ustanovenie tak rozširuje prvky, ktoré majú strany viesť k výraznému zvýšeniu zodpovednosti nielen za výsledok, ale aj priebeh súdneho konania, najmä koncentráciu dokazovania. Aplikácia tohto ustanovenia musí preto zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu.

23. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca počas konania pred súdom prvej inštancie nepredniesol návrh na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému v zmysle § 257 CSP, neuviedol a ani netvrdil existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa, ani svoju prípadnú nepriaznivú finančnú situáciu, resp. také osobné a majetkové pomery, ktoré by existenciu dôvodu hodného zreteľa odôvodňovali, pričom ani z obsahu spisu uvedené nevyplýva.

24. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odvolateľ argumentuje ustanovením § 257 CSP až v podanom odvolaní, čo však je neprípustné pre oneskorenosť. K oneskorenému uplatneniu dôvodov

pre aplikáciu § 257 CSP možno dať do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.06.2018, sp. zn. 15Co/65/2018 (týkajúce sa žalovaného), ktoré odmietlo argumentáciu tamajšieho žalobcu o použití § 257 CSP ako oneskorenú.

25. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý II. výrok ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP potvrdil.

26. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné s ohľadom na správny záver okresného súdu. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

27. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

29. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu, ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyš podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

30. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

31. S ohľadom na uvedené odvolací súd žalovanému nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).